Zbierka súdnych rozhodnutí

UZNESENIE SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (plénum)

z 27. septembra 2011 *

„Verejná služba — Konanie — Určenie výšky trov konania — Nahraditeľné trovy konania — Nutné výdavky — Odmena zaplatená inštitúciou jej advokátovi — Povinnosť neúspešného žalobcu znášať túto odmenu — Zásada rovnosti zaobchádzania — Účinná súdna ochrana — Podmienky“

Vo veci F-55/08 DEP,

Carlo De Nicola, zamestnanec Európskej investičnej banky, s bydliskom v Strassene (Luxembursko), v zastúpení: L. Isola, avocat,

žalobca,

proti

Európskej investičnej banke (EIB), v zastúpení: F. Martin, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci A. Dal Ferro, avocat,

žalovanej,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum),

v zložení: predseda P. Mahoney, predsedovia komôr H. Tagaras, S. Gervasoni, sudcovia H. Kreppel (spravodajca), I. Boruta, S. Van Raepenbusch a M. I. Rofes i Pujol,

tajomník: W. Hakenberg,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrhom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 29. marca 2010 prostredníctvom faxu (podanie originálu sa uskutočnilo v ten istý deň) Európska investičná banka (EIB) navrhuje, aby Súd pre verejnú službu určil výšku trov konania v nadväznosti na rozsudok Súdu pre verejnú službu z 30. novembra 2009, De Nicola/EIB (F-55/08, ktorý bol predmetom odvolacieho konania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-37/10 P).

* Jazyk konania: taliančina.

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Žalobou podanou do kancelárie Súdu pre verejnú službu 5. júna 2008 C. De Nicola najmä navrhoval po prvé, aby sa zrušilo rozhodnutie zo 14. decembra 2007, ktorým odvolací výbor EIB zamietol jeho sťažnosť smerujúcu jednak k opätovnému preskúmaniu jeho hodnotenia za rok 2006 a jednak k zrušeniu rozhodnutí EIB z 13. júla 2007, ktoré sa týkali povýšení za rok 2006, v rozsahu, v akom ho opomenuli povýšiť do funkcie D, po druhé, aby sa zrušili jeho hodnotiaca správa za rok 2006 a rozhodnutia z 13. júla 2007 v rozsahu, v akom ho opomenuli povýšiť do tejto funkcie, po tretie, aby sa konštatovalo, že bol obeťou morálneho obťažovania, po štvrté, aby bola EIB zaviazaná na náhradu škody, ktorá mu bola údajne spôsobená z dôvodu uvedeného obťažovania, a napokon, aby sa zrušilo rozhodnutie o zamietnutí úhrady niektorých zdravotných výdavkov laserovej terapie.

3 Už citovaným rozsudkom z 30. novembra 2009, De Nicola/EIB, Súd pre verejnú službu zamietol žalobu a zaviazal pána De Nicolu na náhradu trov konania vynaložených EIB.

4 Listom zo 14. januára 2010 požiadala EIB pána De Nicolu o zaplatenie sumy vo výške 18 232,25 eura, a to konkrétne 17 000 eur z titulu odmeny zaplatenej jej advokátovi, 364,05 eura zodpovedajúcich cestovným nákladom, ktoré vynaložil, a 868,20 eura z titulu „všeobecných administratívnych výdavkov“. K tomuto listu boli priložené dve vyúčtovania odmien, ktoré adresoval EIB jej advokát.

5 Pán De Nicola e-mailom z 15. februára 2010 informoval EIB, že suma, ktorá sa od neho požaduje, nie je ani primeraná, ani odôvodnená. Uviedol však, že je pripravený uhradiť sumu vo výške 4 800 eur.

6 V liste z 1. marca 2010 adresovanom pánovi De Nicolovi EIB uviedla, že „v snahe nájsť kompromis a vyhnúť sa konaniu o určenie výšky trov konania“ je ochotná stanoviť výšku nahraditeľných trov konania na 16 000 eur, pričom však spresnila, že túto ponuku treba vnímať tak, že „nezakladá záväzok [EIB] v rámci prípadného následného konania o určenie výšky trov konania“.

7 V odpovedi na tento list pán De Nicola e-mailom z 8. marca 2010 tiež prejavil vôľu vyhnúť sa novému súdnemu konaniu a navrhol uhradiť EIB sumu vo výške 6 000 eur, teda sumu prevyšujúcu čiastku, o ktorej tvrdil, že je pripravený ju uhradiť v e-maile z 15. februára 2010.

8 Podaním podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 29. marca 2010 EIB podala na Súd pre verejnú službu tento návrh na určenie výšky trov konania.

9 Vec bola pridelená prvej komore Súdu pre verejnú službu.

10 Podaním podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 19. mája 2010 pán De Nicola predložil pripomienky k návrhu na určenie výšky trov konania.

Návrhy účastníkov konania a konanie

11 EIB navrhuje, aby Súd pre verejnú službu určil výšku trov konania dlžných pánom De Nicolom vo veci F-55/08 na 18 214,50 eura.

12 Pán De Nicola navrhuje, aby Súd pre verejnú službu zamietol návrh ako neprípustný alebo subsidiárne ako nedôvodný.

13 Vec bola postúpená plénu.

14 Súd pre verejnú službu opatreniami na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na tieto zásadné otázky:

— Ak inštitúcia požiada o právnu pomoc advokáta, má sa považovať odmena, ktorá je vyplatená advokátovi, vzhľadom na osobitosť sporov tykajúcich sa verejnej služby a zásadu rovnosti prístupu na súd za „nutnú na účely konania“ v zmysle článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku, hoci právna pomoc advokáta predstavuje iba možnosť, ktorou inštitúcia disponuje, a nie povinnosť, ktorá je jej uložená?

— Ak by sa odmena vyplatená inštitúciou advokátovi považovala za „nutnú na účely konania“, nemohla by táto skutočnosť založiť diskrimináciu medzi neúspešnými žalobcami podľa toho, či inštitúcia požiadala o právnu pomoc advokáta, alebo nie, pričom žalobcovia nemali žiaden vplyv na dôvody, pre ktoré sa inštitúcia rozhodla obrátiť sa na advokáta (voľba inštitúcie nemať právny servis spôsobilý zaoberať sa vecami, ktoré sa týkajú verejnej služby, organizácia a veľkosť právneho servisu, pracovná vyťaženosť zamestnancov, nespôsobilosť zamestnancov pracovať v jazyku konania atď.)?

— V každom prípade, bolo v prejednávanej veci úplne nevyhnutné, aby sa EIB obrátila na advokáta, najmä vzhľadom na prácu, ktorú vopred vykonali jej interné oddelenia v súvislosti so sporom medzi EIB a pánom De Nicolom?

— Aký vplyv na výsledok sporu treba vyvodiť z uznesenia predsedu Súdneho dvora z 26. novembra 2004, EIB/De Nicola [C-198/02 P (R)-DEP?]

15 Účastníci konania týmto opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vyhoveli.

Tvrdenia účastníkov konania

16 EIB tvrdí, že suma vo výške 18 214,50 eura požadovaná z titulu nahraditeľných trov konania – konkrétne 17 000 eur zodpovedajúcich odmene jej advokáta, 364,50 eura zodpovedajúcich cestovným nákladom vynaloženým týmto advokátom na účely dostavenia sa na Súd pre verejnú službu a 850 eur z titulu „všeobecných výdavkov“ – je primeraná a v súlade s usmerneniami judikatúry.

17 Pokiaľ ide konkrétne o odmenu advokáta vo výške 17 000 eur, EIB predovšetkým pripomína, že podľa judikatúry sa na túto odmenu vzťahuje pojem nutné náklady vynaložené na účely konania. EIB ďalej uvádza, že hoci právna problematika nastolená vo veci samej nebola nová, veľký počet strán žaloby, ku ktorej bolo priložené značné množstvo príloh, ako aj formulácia množstva návrhov pánom De Nicolom, vyžadovali od jej advokáta veľký počet odpracovaných hodín. Okrem toho dĺžka samotného rozsudku – 276 bodov – svedčí o komplexnosti sporu vo veci samej. Napokon EIB zdôrazňuje, že suma vo výške 17 000 eur z titulu odmeny advokáta, ktorá zahŕňa náklady na prípravu tohto návrhu na určenie výšky trov konania vo výške 1 000 eur, zodpovedá z hľadiska priemernej hodinovej tarify vo výške 220 eur približne 77 hodinám práce, čo je primerané vzhľadom na poskytnuté plnenie.

18 Pán De Nicola sa v rámci svojej obrany predovšetkým domáha neprípustnosti návrhu na určenie výšky trov konania, pričom tvrdí, že tomuto návrhu malo predchádzať zmierovacie konanie na základe článku 41 poriadku zamestnancov.

19 Kvôli úplnosti pán De Nicola navrhuje, aby bol návrh zamietnutý.

20 Pokiaľ ide o odmenu advokáta, pán De Nicola spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého bola táto odmena nutná na účely konania. Zdôrazňuje, že EIB je povinná preukázať, keďže mala možnosť, aby ju na Súde pre verejnú službu zastupovali jej vlastní zamestnanci, že v prejednávanom prípade bolo nutné obrátiť sa na právne služby externého advokáta najmä z dôvodu komplexnosti prejednávaných otázok. Podľa pána De Nicolu EIB, ktorá sa obmedzila na stanovenie odmeny svojho advokáta *ex ante*

a paušálnym spôsobom, nepredložila takýto dôkaz a neuviedla nijaký osobitný úkon, ktorého náročná príprava by mala za následok nevyhnutnosť právnej pomoci externého odborníka. Pán De Nicola napokon pripomína, že EIB vo svojom návrhu sama pripustila, že otázky vznesené v spore vo veci samej neboli nové, a dodáva, že početné dokumenty pripojené k jeho žiadosti vo veci samej pochádzali od samotnej EIB a už boli predložené v predchádzajúcich veciach.

21 Pokiaľ ide o náklady na pracovnú cestu vynaložené advokátom EIB na účely dostavenia sa na Súd pre verejnú službu, pán De Nicola spochybňuje ich reálnosť a okrem iného poznamenáva, že suma požadovaná z tohto titulu, teda 364,50 eura, presne zodpovedá sume, ktorú tento istý advokát vyfakturoval EIB z dôvodu dostavenia sa na schôdzku 17. septembra 2008.

22 Pokiaľ ide o všeobecné administratívne výdavky, ktorých náhrada sa požaduje vo výške 850 eur, pán De Nicola tvrdí, že EIB nepreukázala, že takéto náklady vynaložila.

23 V odpovedi na pripomienky pána De Nicolu EIB spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého odmena zaplatená jej advokátovi nebola nutná. Uvádza, že ľudské zdroje jej právneho servisu sa venujú predovšetkým úlohám, na ktoré bola vytvorená, konkrétne poskytovaniu úverov a záruk s cieľom prispieť k rozvoju vnútorného trhu, a neumožňujú jej vyšetrovať a viesť spory proti jej zamestnancom. EIB z toho vyvodila záver, že jej systematická prax spočívajúca vo využívaní služieb advokáta na všetkých súdoch Únie a bez ohľadu na jazyk konania sa má považovať za nutnú na účely zabezpečenia jej obrany.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

O prípustnosti návrhu na určenie výšky trov konania

24 Treba zdôrazniť, že návrh na určenie výšky trov konania podaný EIB vyplýva z práva na náhradu trov konania, ktoré jej bolo priznané už citovaným rozsudkom De Nicola/EIB vydaným vo veci samej, a teda nespadá do služobných práv a povinností pána De Nicolu v jeho postavení zamestnanca EIB (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa zo 4. augusta 1998, Eppe/Komisia, T-77/98, bod 11). Za týchto podmienok sa pán De Nicola nedôvodne domnieva, že na prípustnosť návrhu na určenie výšky trov konania je potrebné, aby mu predchádzalo zmierovacie konanie stanovené v článku 41 poriadku zamestnancov EIB, teda konanie, ktorého dobrovoľnú povahu okrem iného pripomenula judikatúra (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. júna 2003, Seiller/EIB, T-385/00, bod 73).

25 Z uvedeného vyplýva, že návrh na určenie výšky trov konania je prípustný.

O dôvodnosti návrhu na určenie výšky trov konania

O odmene advokáta z titulu konania vo veci samej

26 Hneď na úvod je potrebné pripomenúť, že na základe článku 19 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie orgány Únie zastupuje na súde Únie splnomocnený zástupca vymenovaný pre každú vec osobitne, pričom splnomocnenému zástupcovi môže pomáhať poradca alebo advokát. Z judikatúry vyplýva, že pojem „orgán“ použitý v tomto článku nemožno chápať tak, že sa týka výlučne inštitúcií uvedených v článku 13 ods. 1 ZEÚ, ale tak, že sa vzťahuje aj na ostatné orgány a organizácie Únie, akým je EIB (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 8. marca 2011, De Nicola/EIB, F-59/09, bod 116, ktorý je predmetom prebiehajúceho odvolacieho konania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-264/11 P).

27 Podľa článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku sa za nahraditeľné trovy konania považujú „nutné výdavky, ktoré vznikli účastníkom v súvislosti s konaním, najmä cestovné náklady a výdavky spojené s pobytom a odmena zástupcu“. Z tohto ustanovenia vyplýva, že nahraditeľné trovy konania sa obmedzujú na jednej strane na trovy konania vynaložené na účely konania na Súde pre verejnú službu a na druhej strane na trovy konania, ktoré boli na tento účel nevyhnutné (uznesenie Súdu pre verejnú službu z 26. apríla 2010, Schönberger/Parlament, F-7/08 DEP, bod 23).

28 Otázka znie, či a za akých podmienok v prípade, ak inštitúciu v zmysle článku 19 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora zastupuje advokát, predstavuje odmena zaplatená tomuto advokátovi „nahraditeľné trovy konania“ v zmysle článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku.

29 V tejto súvislosti nemožno prijať tvrdenie spočívajúce v názore, že odmenu zaplatenú inštitúciou advokátovi, ktorý ju zastupuje vo veci predloženej súdu, nemožno nikdy považovať za nahraditeľné trovy konania, pod zámienkou, že táto inštitúcia nie je povinná dať sa zastupovať advokátom. Hoci je pravda, že skutočnosť, či sa inštitúcia obráti na advokáta, je iba možnosťou ponechanou na jej voľnú úvahu, takýto úkon predstavuje výsadu, ktorá je vlastná právu na obranu. Za týchto podmienok treba odmenu zaplatenú inštitúciou advokátovi, na ktorého sa obrátila, vždy považovať za trovy konania.

30 Ako však výslovne stanovuje článok 91 písm. c) rokovacieho poriadku, predpokladom nahraditeľnej povahy odmeny zaplatenej inštitúciou advokátovi, na ktorého sa obrátila, je dôkaz inštitúcie o jej „nutnej“ povahe na účely konania.

31 Už bolo bezpochyby rozhodnuté, že ak inštitúcia požiada o právnu pomoc advokáta, na jeho odmenu sa vzťahuje pojem nutné výdavky vynaložené na účely konania (pozri v tomto zmysle uznesenia Súdneho dvora z 21. júna 1976, Dietz/Komisia, 126/76 DEP, body 5 a 6; zo 7. septembra 1999, Komisia/Sveriges Betodlares a Henrikson, C-409/96 P-DEP, bod 12, a z 26. novembra 2004, EIB/De Nicola, C-198/02 P-DEP, bod 18; uznesenia Súdu prvého stupňa zo 6. februára 1995, Têtе a i./EIB, T-460/93 DEP, a z 24. marca 1998, International Procurement Services/Komisia, T-175/94 DEP, bod 9).

32 Z uznesení citovaných v bode vyššie však nemožno vyvodiť záver, že z hľadiska posúdenia súdu Únie predstavuje odmena zaplatená inštitúciou advokátovi vo všetkých prípadoch nahraditeľné trovy, o ktorých by inštitúcia nemusela preukázať v súlade s článkom 91 písm. b) rokovacieho poriadku ich nutnú povahu. Súd Únie tým, že v niektorých z týchto uznesení spresnil, že na odmenu advokátov sa vzťahuje „pojem nutné výdavky na účely konania“, sa obmedzil na tvrdenie, že na rozdiel od iných výdavkov, ktoré sú z dôvodu svojej povahy vylúčené z nahraditeľných trov konania, ako napríklad odmena splnomocnených zástupcov poverených zastupovať inštitúcie v súdnych konaniach, odmena advokáta môže byť inštitúciám nahradená pod podmienkou, že predložia dôkaz o jej nutnej povahe. Hoci je pravda, že po vydaní uznesení spomenutých v predchádzajúcom bode Rada Európskej únie rozhodnutím z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7), vložila do Štatútu Súdneho dvora prílohu I, ktorej článok 7 ods. 5 druhá veta stanovuje, že pokiaľ osobitné ustanovenia rokovacieho poriadku neustanovujú inak, je neúspešná strana zaviazaná na náhradu trov konania, ak sa tak rozhodne, vyplýva z toho iba zmena pravidiel, ktorými sa spravuje bremeno nahraditeľných trov, a nie ich definícia.

33 Ak by sa mal článok 91 písm. b) rokovacieho poriadku vykladať tak, že implikuje, že odmena zaplatená inštitúciou jej advokátovi sa má v každom jednotlivom prípade bez osobitného objektívneho zdôvodnenia považovať za „nutné výdavky“ v zmysle tohto článku, existovalo by riziko, že takýto výklad by viedol k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania v osobitnom prípade, keď dvaja úradníci patriaci do tej istej inštitúcie podajú každý samostatne proti nej žalobu a táto inštitúcia rozhodne, že v prípade prvej žaloby sa nechá zastupovať advokátom, ale v prípade druhej žaloby sa zastupovať advokátom nenechá. V prípade zamietnutia obidvoch žalôb a zaviazania každého zo žalujúcich úradníkov na náhradu trov konania vynaložených žalovanou inštitúciou by totiž výška týchto trov bola pre prvého z úradníkov značne vyššia ako pre druhého. Z judikatúry vyplýva, že v oblasti, na ktorú sa

vzťahuje výkon voľnej úvahy, sa poruší zásada rovnosti zaobchádzania v prípade, ak inštitúcia pristúpi k svojvoľnému alebo zjavne neprimeranému rozlišovaniu vo vzťahu k sledovanému cieľu (rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2004, E/Komisia, T-251/02, bod 124).

34 Okolnosť, tak ako v prejednávanom prípade, že inštitúcia sa systematicky obracia na advokáta v sporoch proti svojim zamestnancom, nestačí na vylúčenie rizika, že bude porušená zásada rovnosti zaobchádzania, pretože so zamestnancami tejto inštitúcie sa zaobchádza odlišne ako s úradníkmi alebo inými zamestnancami inštitúcií, ktoré sa v obmedzenej miere alebo vôbec nezvyknú dať zastupovať advokátom v sporoch tykajúcich sa verejnej služby. Súd Únie nesporne zdôraznil význam autonómie každej inštitúcie v zmysle článku 19 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a odmietol tvrdenia založené na jednotnosti verejnej služby (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. septembra 1997, Gimenez/Výbor regiónov, T-220/95, bod 72). Inštitúciám sa však priznalo požívať túto zásadu autonómie iba ako zamestnávateľom v prípade riadenia svojich zamestnancov. Takáto zásada však nemôže odôvodňovať situáciu, v ktorej by zamestnanci Únie, bez ohľadu na inštitúciu, do ktorej patria, neboli v rovnakom postavení, pokiaľ ide o prístup k súdu na účely vyriešenia sporov proti ich zamestnávateľovi. V dôsledku toho, hoci každá inštitúcia disponuje širokou mierou voľnej úvahy pri organizácii svojich oddelení a plnení úloh, ktoré sú jej zverené, všetci zamestnanci Únie musia mať možnosť prístupu k súdu za rovnocenných podmienok a miera účinnosti ich práva podať žalobu sa nemôže meniť v závislosti od voľby ich zamestnávateľa v súvislosti s organizáciou svojich oddelení.

35 Okrem toho rozdielne zaobchádzanie uvedené v predchádzajúcich bodoch by mohlo v prípade, ak by voľba obrátiť sa alebo neobrátiť sa na advokáta bola založená na voľbe jazyka konania, založiť aj nepriamu diskrimináciu v závislosti od štátnej príslušnosti, pretože by postihovala štátnych príslušníkov členských štátov, ktorých jazyk nepatrí medzi tie, ktoré sa najčastejšie používajú v právnych servisoch inštitúcií.

36 Napokon treba pripomenúť, že pred nadobudnutím účinnosti rokovacieho poriadku 1. novembra 2007 boli výdavky vynaložené inštitúciami v konaniach v oblasti verejnej služby vedených na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev v zásade na ťarchu týchto inštitúcií na základe článku 88 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Rozhodnutím z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie, Rada rozhodla, ako sa pripomína vyššie, že neúspešná strana je zaviazaná na náhradu trov konania, ak sa tak rozhodne. Ak by sa mal prijať výklad článku 91 písm. b) rokovacieho poriadku, podľa ktorého by sa mala celá alebo čiastočná odmena advokáta zaplatená inštitúciou vo všetkých prípadoch považovať za nutné výdavky, takéto nové pravidlo o trovách by mohlo v prípade, ak by žalobca nebol úspešný a žalovaná inštitúcia, ktorá sa obrátila na advokáta, by navrhla, aby bol žalobca zaviazaný na náhradu trov konania, značne zvýšiť náklady na konanie pre žalobcu. Žalobca, ktorý nebude úspešný, bude totiž musieť znášať okrem odmeny zaplatenej vlastnému advokátovi aj časť alebo dokonca celú odmenu zaplatenú inštitúciou jej advokátovi, pričom náklady na konanie môžu dosiahnuť čiastku, ktorá sa bude rovnať desaťnásobku mesačnej mzdy úradníka platovej triedy AST 1 alebo ho prevyšovať bez súvislosti s prípadným hospodárskym záujmom na podaní jeho žaloby. Vzhľadom na takéto riziko súvisiace so sporom môže mať dotknutý úradník alebo zamestnanec tendenciu upustiť od podania žaloby najmä vo veciach, v ktorých je finančný aspekt zanedbateľný či dokonca neexistuje. Takýto dôsledok by mohol z dôvodu disproporcie medzi hodnotou sporu a nákladmi na tento spor narušiť účinnosť práva na podanie žaloby úradníkmi alebo zamestnancami Únie a porušiť takto zásadu účinnej súdnej ochrany vyvodenú judikatúrou a ustanovenú článkom 47 Charty základných práv Európskej únie.

37 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že v prípade, ak je žalobca v celom rozsahu alebo sčasti zaviazaný na náhradu trov konania vynaložených inštitúciou, inštitúcii v prípade, ak má záujem na náhrade odmeny zaplatenej jej advokátovi, prináleží preukázať, že táto odmena predstavovala „nutné výdavky“ na účely konania.

38 V tejto súvislosti môže inštitúcia predložiť dôkaz o nutnosti obrátiť sa na advokáta tým, že predovšetkým preukáže, že z konjunkturálnych a prechodných dôvodov spojených najmä s nárazovou pracovnou vyťaženosťou alebo nepredvídanými absenciami zamestnancov jej právneho servisu obvykle spôsobilého na jej zastupovanie na súdoch bola nútená nechať sa zastupovať advokátom. Rovnako to bude aj v prípade inštitúcie, ktorá, konfrontovaná so zamestnancom, ktorý podal obsiahle žaloby z hľadiska objemu a/alebo počtu, preukáže, že ak by sa neobrátila na advokáta, musela by na spravovanie takýchto žalôb neprimerane venovať zdroje svojich servisov.

39 Naproti tomu inštitúcia nemôže trvať na náhrade odmeny zaplatenej svojmu advokátovi v celom rozsahu alebo sčasti v prípade, ak sa obmedzí iba na vysvetlenie, že sa z rozpočtových alebo organizačných dôvodov rozhodla odbremeniť svoj právny servis od vedenia sporov týkajúcich sa verejnej služby. Hoci inštitúcia môže takúto voľbu slobodne vykonať, jej dôsledky nemôžu niesť jej zamestnanci prostredníctvom trov konania, pretože, ako sa uvádza vyššie, inak by existovalo riziko porušenia zásady rovnosti prístupu k súdu medzi zamestnancami inštitúcií, ktorých právny servis zabezpečuje zastúpenie na súdoch Únie, a zamestnancami inštitúcií, ktoré sa systematicky obracajú na advokáta.

40 Ihneď po tom, ako inštitúcia predloží dôkaz, že bolo nutné obrátiť sa na advokáta, súd bude povinný vymedziť výšku sumy, v ktorej môže byť odmena advokáta vymožená od účastníka konania zaviazaného na náhradu trov konania.

41 V tejto súvislosti súd nemá prihliadať na vnútroštátne tarify stanovujúce odmeny advokátov ani na prípadnú dohodu uzatvorenú v tejto súvislosti medzi dotknutou osobou a jej splnomocneným zástupcom alebo poradcom (pozri napríklad uznesenie Súdu prvého stupňa z 9. septembra 2002, Pannella/Parlament, T-182/00 DEP, bod 28). Keďže neexistuje ustanovenie práva Únie tarifnej povahy, súdu prináleží slobodne posúdiť okolnosti prípadu a zohľadniť pritom predmet a povahu sporu, jeho význam z hľadiska práva Únie, ako aj ťažkosti prípadu, rozsah práce, ktorú môže sporové konanie vyžadovať od splnomocnených zástupcov alebo poradcov, ktorí na prípade pracovali, a hospodárske záujmy, ktoré spor pre účastníkov konania predstavuje (uznesenie Pannella/Parlament, už citované, bod 29). Súd musí pri určovaní výšky nahraditeľnej odmeny tiež zobrať na zreteľ kontribučné možnosti účastníka konania zaviazaného na náhradu trov konania, aby sa neprimeraným spôsobom nezasiahlo do práva na účinnú súdnu ochranu tohto účastníka konania, ktoré ustanovuje článok 47 Charty základných práv.

42 Napokon výška nahraditeľnej odmeny advokáta dotknutej inštitúcie nemôže byť posúdená bez zohľadnenia práce vykonanej ešte pred podaním žaloby na Súd pre verejnú službu jej servisom. Ak je totiž prípustnosť žaloby podmienená podaním sťažnosti a jej zamietnutím menovacím orgánom, oddelenia inštitúcie sú v zásade zapojené do procesu spracovania sporov ešte predtým, ako sú predložené na Súd pre verejnú službu. Z toho vyplýva, že vo veciach, v ktorých sa pre jeden z dôvodov uvedených v bode 38 tohto uznesenia určitá inštitúcia obrátila na advokáta, musí byť celkový počet hodín odpracovaných týmto advokátom, ktorý sa môže zdať objektívne nevyhnutný na účely konania, v zásade ohodnotený na tretinu hodín, ktoré by tento advokát potreboval, ak by sa nemohol oprieť o predchádzajúcu prácu vykonanú právnym servisom inštitúcie.

43 Tento pomer však môže byť stanovený aj na vyššiu úroveň, najmä za predpokladu, ak by sa inštitúcia, ktorá v konfrontácii so zamestnancom, ktorý podal veľký počet žalôb so zjavne zneužívajúcou povahou, nachádzala v situácii, že by musela sčasti alebo v celom rozsahu zveriť vedenie týchto sporov advokátovi, vrátane fázy predchádzajúcej konaniu vo veci samej, aby vylúčila neprimeranú mobilizáciu zdrojov svojho právneho servisu.

44 Práve so zreteľom na uvedené úvahy treba rozhodnúť o tomto návrhu na určenie výšky trov konania, pokiaľ ide o odmenu advokáta vynaloženú EIB v rámci konania vo veci samej.

45 V prejednávanej veci EIB tvrdí, že spor týkajúci sa verejnej služby v žiadnom prípade nepatrí do obvyklej agendy jej právneho servisu, ktorá je predovšetkým venovaná úlohám, na ktoré bola vytvorená, konkrétne poskytovaniu úverov a záruk s cieľom prispieť k rozvoju vnútorného trhu. Ako sa však uvádza vyššie, takáto okolnosť nestačí na preukázanie skutočnosti, že na odmenu zaplatenú advokátovi, na ktorého sa EIB obrátila, by sa malo prihliadať ako na výdavky nutné na účely konania.

46 Vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci sa Súd pre verejnú službu domnieva, že obrátenie sa EIB na advokáta bolo nutné. Hoci spor vo veci samej nenastolil osobitné ťažkosti a vznesené právne otázky, ktoré sa týkali hlavne zákonnosti hodnotiacej správy a rozhodnutia o nepovýšení, ako aj údajnej existencie morálneho obťažovania, nie sú v práve Únie nové, treba konštatovať, že 42-stranová žaloba bola dlhšia ako žaloby obvykle podávané na Súd pre verejnú službu, že jej prílohy presiahli 700 strán, že uvádzané dôvody boli veľmi početné a sčasti pozbavené vážnosti. Okrem toho pán De Nicola už pred touto žalobou podal na Súdny dvor a Súd prvého stupňa značný počet žalôb, pričom každá z nich vyžadovala osobitne rozsiahlu prácu právneho servisu EIB z dôvodu rozsiahlych písomností (spojené veci T-7/98, T-208/98, a T-109/99, spojené veci T-120/01 a T-300/01, spojené veci T-7/98 DEP, T-208/98 DEP a T-109/99 DEP a vec C-198/02 P-DEP).

47 Keďže žalobu pána De Nicolu vo veci samej nemožno považovať za žalobu so zjavne zneužívajúcou povahou, vykoná sa presné posúdenie práce objektívne nevyhnutnej na účely konania vo veci samej tým, že sa stanoví počet odpracovaných hodín na 25, teda na tretinu z toho, čo by potreboval advokát, ak by sa nemohol oprieť o predchádzajúcu prácu vykonanú právnym servisom EIB (75 hodín).

48 Vzhľadom na skutočnosť, že hodinová tarifa vo výške 220 eur predstavuje primeranú odmenu patriacu advokátovi, ktorý ma skúsenosti v právnej veci takejto povahy, z vyššie uvedeného vyplýva, že odmena advokáta nutne vynaložená EIB v rámci konania vo veci samej musí byť ohodnotená na sumu 5 500 eur (teda 25 hodín x 220 eur).

O ostatných výdavkoch spojených s konaním vo veci samej

49 EIB sa predovšetkým domáha náhrady sumy vo výške 364,50 eura zodpovedajúcej cestovným nákladom údajne vynaloženým jej advokátom na účely dostavenia sa na pojednávanie. Takýto návrh však nemožno prijať. Hoci je pravda, že advokát, na ktorého sa EIB obrátila, jej skutočne fakturoval pracovnú cestu do Luxemburgu (Luxembursko) vo výške 364,50 eura, EIB nepreukázala prostredníctvom dokladov predložených na podporu svojho návrhu na určenie výšky trov konania, že táto pracovná cesta, ktorá sa týkala stretnutia konajúceho sa v sídle EIB 17. septembra 2008, a nie pojednávania, ktoré sa konalo 24. marca 2009, bola nevyhnutná na prípravu tohto pojednávania.

50 Okrem toho, pokiaľ ide o iné výdavky požadované EIB vo výške 850 eur a zodpovedajúce „všeobecným výdavkom“ vynaloženým EIB, tieto výdavky, ktoré nemožno oddeliť od vnútornej činnosti EIB, nemôžu odôvodniť akúkoľvek náhradu, a to ani paušálnu (pozri v tomto zmysle uznesenie EIB/De Nicola, už citované, bod 19).

O nákladoch vynaložených z titulu konania o určenie výšky trov konania

51 Článok 92 rokovacieho poriadku týkajúci sa konania o námietke o trovách konania na rozdiel od článku 86 tohto rokovacieho poriadku nestanovuje, že o trovách konania sa rozhodne v rozsudku alebo v uznesení, ktorým sa konanie končí. Hoci Súd pre verejnú službu rozhodujúci v rámci návrhu podaného na základe článku 92 rokovacieho poriadku o námietke o trovách konania v konaní vo veci samej rozhoduje o trovách konania, ktoré sú predmetom námietky, a samostatne o nových trovách konania vynaložených v rámci návrhu o námietke o trovách konania, môže byť na ňom prípadne vznesená nová námietka o nových trovách konania.

52 Z toho vyplýva, že nemožno rozhodnúť samostatne o výdavkoch a odmene vynaložených na účely tohto konania (uznesenie Súdu pre verejnú službu z 10. novembra 2009, X/Parlament, F-14/08 DEP, bod 40).

53 Súdu pre verejnú službu však pri určovaní nahraditeľných trov konania prináleží, aby zohľadnil všetky okolnosti veci až do okamihu prijatia uznesenia o určení výšky trov konania. V tejto súvislosti môže Súd pre verejnú službu určiť výšku výdavkov spojených s konaním o trovách konania, ktoré boli nutné v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku (pozri uznesenie Schönberger/Parlament, už citované, bod 48).

54 V prejednávanej veci Súd pre verejnú službu môže konštatovať iba zjavne neprimeranú povahu návrhu na určenie výšky trov konania, čo sa týka jeho výšky, pretože EIB, ktorá navrhla, aby nahraditeľná odmena vynaložená v rámci sporu vo veci samej bola posúdená na 16 000 eur, získala z tohto titulu iba sumu vo výške 5 500 eur, teda nižšiu čiastku, než je suma 6 000 eur, ktorú jej pán De Nicola navrhol uhradiť v e-maile z 8. marca 2010. Okrem toho advokát EIB mal aj v rámci tohto návrhu na určenie výšky trov konania nevyhnutne prospech z pomoci poskytnutej servismi EIB.

55 Treba však zobrať do úvahy, že spôsob ohodnotenia nahraditeľnej výšky odmeny zaplatenej inštitúciou jej advokátovi bol spresnený v tomto uznesení. Okrem toho z písomností v spise vyplýva, že advokát EIB nielenže napísal návrh na určenie výšky trov konania, ale aj predložil detailné písomné odpovede na viaceré otázky položené účastníkom konania Súdom pre verejnú službu.

56 Za týchto okolností sa Súd pre verejnú službu domnieva, že zo sumy 1 000 eur požadovanej EIB z titulu výdavkov spojených s konaním o určenie výšky trov konania za nutné náklady v zmysle článku 91 rokovacieho poriadku možno považovať iba čiastku vo výške 500 eur.

57 Zo všetkého uvedeného vyššie vyplýva, že výška trov konania, ktorú má pán De Nicola nahradiť EIB, sa má určiť na sumu 6 000 eur.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum)

nariadil:

Nahraditeľné trovy konania Európskej investičnej banke vo veci F-55/08, De Nicola/EIB, sa určujú na sumu 6 000 eur.

V Luxemburgu 27. septembra 2011

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda
P. Mahoney